

FRISØREN

Det gælder om at holde masken, når du er i byen for at score.

Du har anbragt dig på en barstol ved baren og opdager, at der ved siden af dig sidder en sild. I samme øjeblik ved du, at du har tabt kontrollen og gribes af panik.

Paniktilstanden har flere faser. Først forsøger du på at lade som om, at hun ikke er der, og du indtræder i en periode af selektiv uopmærksomhed. Du ser på bartenderen, der blander og rytmisk ryster sine drinks, på rækken af flasker med forskelligt farvede etiketter linet op på glashylderne bag ham, på skummet, der langsomt opløses i dit ølglas, på alle andre i baren på nær hende, men til sidst må du give fortabt, og du håber, at hun ikke længere er der, men det er hun selvfølgelig altid. Ud af øjenkrogen går du på opdagelse. Du iagttager hendes lange rødbrune hår, hendes nakkes svaj, øret, den let buede næse, de mørkerøde læber og tænderne, der bider i et stribet sugerør, du fortsætter med de mørke øjenbryn og sortsværtede vipper, skulderen med den tatoverede svale, der er fløjet op fra ryggens hemmelige dyb og endelig: de smalle fingre med de smagløst lange og kunstige røde negle,

der holder kærtegnende om hendes piña colada. Og selv om du heller ikke kan lide hendes stemme, som er alt for skinger, banaliteten i de sætninger, der kommer ud af hendes mund, når hun taler med sin veninde, vulgariteten i læbernes dybt røde farve, kan du ikke undgå at være ramt.

"Kan jeg byde dig på en drink," siger du med en kontrolleret tør stemme, samtidig med at du tænker, at du er jordens største kraftidiot.

Hun vender forbløffet ansigtet imod dig og iagttager dig som langt borte fra, og i samme øjeblik hun giver dig elevatorblikket, ser du, at hun har brune intrigante øjne, og du ved, at det hele er én stor fejltagelse, for du er jo absolut til blide lyshårede piger med blå, følsomme øjne.

Hun rynker brynene og vender sig bort, og du tænker, at du nu har gjort dig selv komplet til grin, men så vender hun sig igen, smiler til dig og siger:

"En piña colada?"

Du nikker bekræftende, for i samme øjeblik har du mistet talens brug. Du synker et par gange, og idet du forsøger at få kontrol over situationen, henvender du dig til tjeneren:

"En piña colada til damen dér."

"Endnu en piña colada?" siger han til hende og ser i retning af det næsten tømte glas.

Hun nikker.

"Men det er på min regning," siger du.

Han nikker til dig med sit professionelle pokerfjæs, og du føler et intenst ubehag og ved, at du har

fortrukt.

Med et pludseligt klarsyn indser du, at du er i svære problemer. Og det er i dette øjeblik, at panikken kulminerer. Mens dit hjerte banker, og sveden hagler af dig, og du føler dig svimmel og utilpas og slet ikke tilstede i situationen, er du dig pinligt bevidst, at du for alt i verden må undgå at være alt for klodset og gøre situationen endnu værre ved for 117'ende gang at vælte dit ølglas på gulvet med en af dine febrilske og ukontrollerede armbevægelser. Du er helt fra den og på grænsen til at gå helt op i limningen, da du endelig tager mod til dig og spørger:

"Hvad arbejder du med?"

Noget må du jo spørge om, ikke.

Hun lægger hovedet på skrå og smiler til dig.

"Jeg er frisør."

"Okay," svarer jeg, for jeg ved ikke, hvad jeg ellers skal svare.

Hun ser undersøgende på min pande, og jeg sporer antydningen af et smil.

"Du trænger vist til at få noget gjort ved dit hår!" siger hun så.

"Der er vist ikke så meget at gøre," svarer jeg.

"Jeg er professionel. Vil du give mig frie hænder?"

"Frie hænder?"

"Ja. Jeg ved lige præcis, hvad jeg vil gøre ved dig! Tør du?"

"Jeg ved snart ikke," svarer jeg.

"Du skal ikke være bange," siger hun så. "Det er en del af vores salons koncept: 'frie hænder' hedder

det. Så bestemmer frisøren, hvad der passer bedst til hver enkelt person. Det er nemlig de færreste kunder, der har særlig meget forstand på, hvad der klæder dem.

"Det er jer, der bestemmer, og ikke kunden?"

"Yes, exactly! Det er et meget bedre princip."

"Går alle kunder ind på det?"

"Ikke alle, men de fleste, når de indser, at det tjener deres eget bedste."

I samme øjeblik rejser veninden sig.

"Christina, jeg tager hjem nu. Kan I hygge jer!"

"Ja, vi ses," siger Christina, hvis navn jeg nu kender, og de giver hinanden de tre obligate kindkys.

"Hvad hedder din salon?"

"Hair unlimited."

"Hair unlimited? Grænseløst hår?"

"Ja. Hår ud over, hvad du kan forestille dig. De fleste mennesker har ingen som helst forstand på, hvad der klæder dem. De vurderer alt ud fra en meget snæver og traditionel smagsmålestok. Det er derfor folk går rundt og ser ud, som de gør. De burde overlade deres frisurer til professionelle."

"Det var som satans," siger jeg så. "Det princip har jeg aldrig hørt om før."

"Du ligner heller ikke en, der går særlig meget op i dit udseende."

Hun ler drillende, og jeg ler med.

"Du ligner en, der trænger til at komme under kærlig behandling."

"Nå! Er det så slemt?"

"Ja, faktisk. Hvorfor ikke bare prøve det af?" siger hun og ser indtrængende på mig. "Du giver endnu en piña colada, og så tager vi hjem til mig og ordner det. Jeg ved lige præcis, hvordan du skal have det!"

"Okay!" siger jeg så.

"Okay?"

"Ja, okay!"

"Er du let at lokke?"

"Ja, åbenbart," svarer jeg.

"Og det er sådan, det skete?" spørger Karsten og ser grinende på min frisure. "Hvis man overhovedet kan kalde den der høstak en frisure. Du tog med hende hjem?"

"Ja, efter endnu 3 piña coladas," svarer jeg. "Til sidst var vi jo nok begge to lidt beduggede."

"Jeg savner ord til at beskrive, hvordan du ser ud," siger han og fortsætter med at klukle. "Men du har da fået et minde fra en glad aften."

Jeg trækker på skuldrene.

"Skete der mere?"

"Njaa ... nej, ikke rigtig."

"Ikke? Du fik ikke noget ud af det?"

"Njej ..." Jeg rystede igen på hovedet.

"Det lyder da ellers som om, hun havde lagt op til det."

"Hun sagde, at hun ikke rigtig følte, at hun kunne gøre det med en mand, der havde sådan en frisure. *Jamen, du har jo selv klippet den, indvendte jeg. Jeg er jo*

ikke frisør, jeg er bioanalytiker, sagde hun så. Bioanalytiker? Jamen du sagde, at du var frisør. Og så grinede hun bare og sagde, at hun som barn altid havde ønsket sig at bliver frisør, men at der dengang aldrig var nogen, der havde villet give hende lov til at klippe sig."

"Og hvad så?"

"Ja, så sagde hun, at nu efter at hun havde fået sit hedeste barndomsønske opfyldt, var hun altså blevet træt, og at jeg godt måtte gå nu, men at hun kunne prøve at forbedre frisuren om en uge; hun kunne godt lide udfordringen, så jeg måtte endelig ikke ændre noget. Og så gik jeg. Klokkeren var næsten tre, så jeg måtte gå hjem, for der var ingen busser, og der kom ingen taxaer. Det tog mig lidt over en time."

"Du vil vel gå til en frisør og få rettet det til, ikke?"

"Hun sagde jo, at hun ville ringe ..."

"Fik hun dit telefonnummer?"

"Ja."

"Fik du også hendes?"

"Nej, men jeg ved jo, hvor hun bor."

"Helt ærligt. Hun ringer ikke ... Hun holder dig bare for nar."

"Jeg ved ikke rigtig. Hun har jo brugt tid på at klippe mig, og vi var jo lidt fulde, og hun har været sammen med mig en hel aften ... Hun sagde, at jeg endelig ikke måtte ændre noget... Jeg synes ikke, at jeg kan være det bekendt. Og nu... Jeg har ligesom vænnet mig til det, ikke. Jeg vil jo heller ikke skuffe hende, vel?"